

บทที่ 1

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกยุคปัจจุบันเป็นโลกที่ไร้พรมแดนของข้อมูลข่าวสาร เป็นโลกแห่งความเจริญก้าวหน้าที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาทั้งในด้านวัตถุ วิทยาการและเทคโนโลยี การปรับตัวให้เข้ากับ ความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆเหล่านี้ รวมทั้งการแสวงหาความรู้ในวิทยาการสาขาต่าง ๆ หรือ ในการติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศต้องใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย สื่อความรู้สึก นึกคิด เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจที่ตรงกัน และเพื่อให้การดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ประสบผลสำเร็จ ปัจจุบันภาษาที่นับว่าเป็นภาษาสากลที่มีผู้นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก และมีบทบาทสำคัญในแทบทุกวงการคือ ภาษาอังกฤษ เพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้เป็นเครื่องมือ ในการติดต่อสื่อสาร แยกแพร่ข่าวสาร เป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรม ที่จะทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศ นอกจากนี้ทางองค์การสหประชาชาติยังได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในภาษาราชการ 5 ภาษา ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความเข้าใจ และ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นของคนต่างชาติ ต่างภาษา จากทุกภูมิภาคของโลก (รองเพชร สุจริตกุล, 2530 : 28) ในปัจจุบันประเทศไทยมีการติดต่อกับชาวต่างประเทศในหลาย ๆ ด้าน ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทต่อสังคมไทยมากยิ่งขึ้น ทั้งในด้านการดำเนินชีวิตประจำวันและด้าน การศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาขั้นสูง เพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงส่วนมากจัดพิมพ์เป็น ภาษาอังกฤษ ผู้ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษจึงสามารถเข้าใจความคิด ทักษะคิด วัฒนธรรมของชน ชาติอื่นๆ ตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการด้านต่าง ๆ และความเคลื่อนไหวของโลกทั้งทางด้าน การเมือง เศรษฐกิจ สังคมและอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535: 31)

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน และเขียนนั้น ทักษะการอ่านนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะการอ่านเป็นการสร้าง ประสิทธิภาพพื้นฐานในการที่จะช่วยให้บุคคลรู้จักแก้ปัญหา และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข นอกจากนี้การอ่านยังเป็นวิถีทางที่จะนำบุคคลไปสู่ความรู้ทั้งหมด ทำให้เป็นผู้มีเหตุผลและสามารถ ใช้วิจารณญาณในการประเมินค่าและสรุปความได้ (Thomas G. Devine, 1986: 5 - 6 ; อิศระ สารงาม, 2530: 88-89 และ สุพิมพ์ ศรีวรพันธ์, 2521: 8)

นอกจากนี้การอ่านยังเป็นปัจจัยสำคัญของชีวิตทั้งในด้านส่วนตัวและการทำงาน จะเห็นได้ว่าในแต่ละวันเราใช้เวลาเพื่อการอ่านเช่น อ่านหนังสือตำราเรียน อ่านหนังสือพิมพ์ อ่านจดหมาย คำสั่งประกาศ โฆษณา ฯลฯ อยู่ตลอดเวลา และทักษะการอ่านยังเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในประเทศไทย (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532: 83) เพราะการเรียนในระดับอุดมศึกษาร้อยละ 80 ของกิจกรรมการเรียนการสอนเกี่ยวข้องกับการอ่านทั้งสิ้น(จุติมา สัจจานนท์, 2527: 10) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ แมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro, 1973: 149) ที่กล่าวถึงการสอนทักษะการอ่านในเรียนการสอนภาษาต่างประเทศไว้ว่า ครูควรเน้นทักษะอ่านในแต่ละระดับดังนี้ ระดับต้น 15% ระดับกลาง 40% และระดับสูง 50% ฉะนั้นยิ่งเรียนระดับสูงขึ้นการอ่านยิ่งทวีความสำคัญขึ้นตามลำดับ และจากการสำรวจถึงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจของ อังฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524: 31) พบว่าหน่วยงานเหล่านั้นใช้ภาษาอังกฤษปริมาณมากถึงร้อยละ 86.64 โดยทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากที่สุดคือ ทักษะการอ่าน การเขียน การฟัง และการพูดตามลำดับ

ดังนั้นการอ่านจึงมีความสำคัญต่อการศึกษา การทำงานและการดำเนินชีวิต บุคคลที่มีความสามารถในการอ่านมากเท่าไรก็จะมีโอกาสในการประสบความสำเร็จในการศึกษา หรือการทำงานมากขึ้นเท่านั้น

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ โอกาสที่ผู้เรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีน้อย จึงทำให้ผู้เรียนไม่แน่ใจว่าตนเองมีความสามารถพอที่จะนำความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่านซึ่งเป็นทักษะที่มีบทบาททั้งในด้านการศึกษา และในการดำเนินชีวิตประจำวัน ถ้าผู้เรียนเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านว่าสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ ก็จะเกิดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งแรงจูงใจชนิดนี้ โรเบิร์ต อี การ์ดเนอร์ และ วอลเลซ อี แลมเบอร์ต (Robert E. Gardner and Wallace E. Lambert, 1972 : 14-15) ได้ให้คำอธิบายไว้ว่าเป็นความปรารถนาที่จะได้รับการยอมรับทางสังคม (social recognition) หรือได้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการที่ตนมีความรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นแรงจูงใจเพื่อการใช้ประโยชน์ (instrumental motive) ดังนั้นในการอ่านแต่ละครั้งผู้เรียนควรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน (clear goals) ในการอ่านว่า อ่านเพื่ออะไร ถ้าสิ่งที่อ่านนั้นตรงกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ย่อมแสดงว่าผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการอ่าน และเห็นว่า การอ่านนั้นเป็นประโยชน์ต่อตนเอง

(Sheila Harri-Augstein, Michael Smith and Laurie Thomas, 1982: 7 and Daniel Goleman, 1996 : 17)

ในช่วงระยะเวลาหลายสิบปีที่ผ่านมา การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร แม้ว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจะได้เรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี แต่ก็ยังไม่สามารถนำความรู้เหล่านั้นไปใช้ในการสื่อสารได้ในระดับที่น่าพอใจ (นันทวิทย์ พรพิบูลย์, 2536: 69) นอกจากนี้ สุนันทา วิรุฬญาณ (2530: 80-82) ได้ศึกษาความสามารถด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทั่วประเทศ พบว่าระดับความสามารถด้านทักษะการอ่านของนักเรียนไม่เกินระดับความรู้ และงานวิจัยของ นงลักษณ์ สุทธะ (2537: ฉ) ได้สำรวจความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในการอ่านบทอ่านที่ให้ความรู้ของนิสิตศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอน ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า ค่าเฉลี่ยความสามารถในการใช้ทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจในการอ่านบทอ่านที่ให้ความรู้ของกลุ่มตัวอย่างไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 80 ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

การที่ผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา สาเหตุสำคัญประการหนึ่งอาจเป็นเพราะนักเรียนไม่เต็มใจที่จะเรียนซึ่งอาจมาจากเหตุผลส่วนตัวทางด้านสังคม หรือจิตวิทยา (Peter Stevens, 1980: 21-28) และ แพทซี โลท์บาว์น และ นินา สปาดา (Patsy Lightbown and Nina Spada, 1993: 33) ยังได้กล่าวว่า “ องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียนเช่น สติปัญญา ความถนัด ความบากบั่น แรงจูงใจในการเรียน และยุทธวิธีในการเรียนของนักเรียนแต่ละคนนั้น มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาได้ ” ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ มาร์วิน เพาเวล (Marvin Povel, 1963: 330) ที่ว่าองค์ประกอบหรือปัจจัยที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจและเกิดผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน นอกจากความรู้ความเข้าใจในเรื่องคำศัพท์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ และพื้นฐานทางวัฒนธรรมอันเป็นสิ่งปรากฏอยู่ในตัวภาษาแล้ว คุณลักษณะส่วนตัวของผู้เรียนก็นับว่าเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนต้องคำนึงถึง การที่ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในตนเอง รับรู้ถึงความสามารถของตนเอง และเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษา จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน. และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา (Betty D. Roe, Barbara D. Stoodt and Paul C. Burns, 1983: 24) ซึ่งคุณลักษณะส่วนตัวเหล่านี้ จะเป็นแรงผลักดันอันหนึ่งที่จะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความพยายามในการเรียน เพื่อให้บรรลุถึงผลสัมฤทธิ์ที่ตนเองต้องการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ประหยัด ทองมาก (อ้างใน นิยดา ภูอนุสรณ์, 2531 : 12) ที่ว่าการใช้องค์ประกอบทางสติปัญญาเพียงอย่างเดียวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นการ

เพียงพอ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะสูงหรือต่ำเพียงใด ยังต้องอาศัยองค์ประกอบที่มีประสิทธิภาพหรือลักษณะทางบุคลิกภาพด้วย

นอกจากนี้ สุพงษ์ ไหลสุพรรณวงศ์ (2533) ได้ทำการวิจัยตัวแปรทางด้านจิตพิสัยที่จำแนกทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และพบว่า ความภาคภูมิใจในตนเองเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่าน

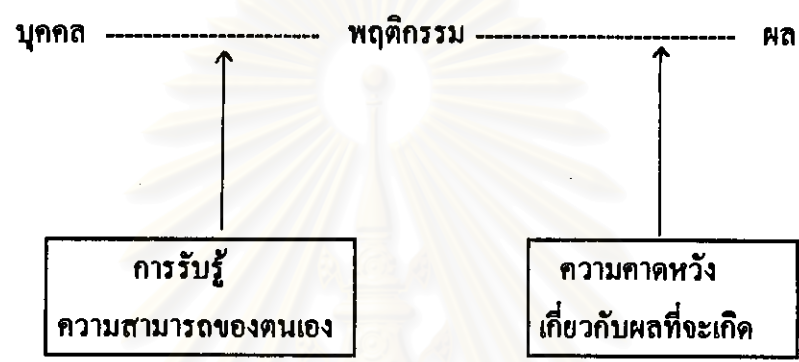
ชลธิชา จินดากุล (2529) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่านิสัยในการเรียน ความสนใจในภาษาอังกฤษ ทักษะคิดต่อภาษาอังกฤษ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นนอกจากความรู้ความสามารถทางด้านสติปัญญาแล้ว คุณลักษณะส่วนตัวของผู้เรียนก็นับว่าเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาของบุคคลด้วย

มาร์ธา ในอิกอส และ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด (Martha Nyikos and Rebecca Oxford, 1993 : 11 - 22) ได้ให้แนวคิดว่าการเรียนภาษาเป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบในตัวผู้เรียน (learner variables) กับองค์ประกอบภายนอก (situational variables) โดยองค์ประกอบในตัวผู้เรียนเกี่ยวข้องกับมุมมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตนเอง หรือความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งมีผลต่อพฤติกรรมและการเรียนรู้ของบุคคล เพราะโดยทั่ว ๆ ไปบุคคลจะมองตนเองในลักษณะของการมีความสามารถหรือขาดความสามารถ ซึ่งความเข้าใจเช่นนี้มักตามด้วยความรู้สึกทางจิตที่เกี่ยวกับความสำเร็จหรือความล้มเหลว การยอมรับหรือไม่ยอมรับความสามารถของตนเอง ซึ่งความเข้าใจนี้จะเป็นตัวสนับสนุนผู้เรียนเอง ผู้เรียนที่เชื่อว่าตนมีความสามารถ ก็จะพยายามในการเรียนมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อัลเบิร์ต แบนดูรา (Albert Bandura, 1977: 221-224) ที่ว่า บุคคลจะกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งได้อย่างเหมาะสม หรือประสบผลสำเร็จได้ มิได้ขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถ และทักษะที่บุคคลมีอยู่เท่านั้น ยังขึ้นอยู่กับ การรับรู้ถึงความสามารถที่บุคคลมีต่อตนเอง (self-efficacy) ซึ่งการรับรู้ในความสามารถของตนเองนั้นมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และมีผลต่อแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมของบุคคล กล่าวคือ บุคคลที่มีการรับรู้ในความสามารถของตนเองสูง มักจะเอาใจใส่

ในการทำงาน มีความต้องการความสำเร็จสูง และจะใช้ความพยายาม ความมุมานะ ในการทำงานนานกว่าบุคคลซึ่งรับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถต่ำ

แผนภูมิที่ 1 ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความคาดหวัง และ พฤติกรรม

ดังนั้นการรับรู้ความสามารถของตนเองจึงมีความสำคัญ ต่อการตัดสินใจในการพิจารณาว่าจะเลือกกระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรม การใช้ความพยายามของบุคคล ทั้งในด้านการทำงานและการเรียน โดยบุคคลที่รับรู้ว่าคุณเองมีความสามารถจะเห็นคุณค่าในตนเอง และเกิดแรงจูงใจภายใน (internally motivated) ทำให้เกิดความพยายามในการเรียน การทำงาน ให้มากยิ่งขึ้น

ในด้านจิตวิทยาการเรียนรู้ การรับรู้ความสามารถตนเองและความคาดหวังในผลสำเร็จที่จะเกิดขึ้น นับว่าเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมของมนุษย์ เพราะเมื่อคนเราสนใจสิ่งใดหรือคาดหวังในสิ่งใดก็จะเรียนรู้สิ่งนั้นได้ดี เพราะเห็นประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน และในการเรียนผลสัมฤทธิ์จะเกิดต่อเมื่อผู้เรียนมีความคาดหวังและสนใจที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับสิ่งนั้น (Hilda Taba, 1962: 285-289, Mark W. Conley, 1992: 92-93 และ ประสาร มาลากุล ณ อรุณยา, 2523: 11) ดังนั้นถ้านำแนวคิดดังกล่าวมาพิจารณาพฤติกรรมของบุคคลทางด้านการศึกษา บุคคลที่รับรู้ในความสามารถของตนเองสูงย่อมจะประสบผลสำเร็จในการศึกษา ส่วนบุคคลที่รับรู้ในความสามารถของตนเองต่ำจะขาดแรงจูงใจ และอาจไม่ประสบผลสำเร็จในการศึกษาได้ ดังเช่น งานวิจัยของ ดูแอน เอฟ เซลล์ โรเจอร์ เฮช บรูนิง และ แคโรลีน โคลวิน เมอร์ฟี (Duane F. Shell; Roger H. Bruning and Carolyn Colvin

Murphy, 1989: 91-100) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ความคาดหวังในผลการเรียน กับความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 153 คน พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่านอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน และ ผลงานวิจัยของ เดโบราห์ เจ สตีเพค และ โจเอล เอ็ม ฮอฟแมน (Deborah J. Stipek and Joel M. Hoffman, 1980: 861-865) ที่พบว่าเด็กที่มีประวัติผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ มีความคาดหวังในความสำเร็จทางการเรียนต่ำกว่าเด็กที่มีประวัติผลการเรียนอยู่ในระดับสูง และงานวิจัยของ โดโรธี เอ็ม บินเดอร์ จอห์น จี โจนส์ และ เรย์ อาร์ สโตรวิง (Dorothy M. Binder, John G. Jones and Wray R. Stowing, 1970: 364-379) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ แฟรงค์ ปาจาส และ มากาเร็ต เจ จอห์นสัน (Frank Pajares and Margaret J. Johnson, 1994: 313 - 331) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทักษะการเขียนของนักศึกษาครู มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน และการรับรู้ความสามารถของตนเองในด้านทั่ว ๆ ไป มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในผลการเรียนทางด้าน การเขียนอย่างมีนัยสำคัญ

นอกจากนี้ จูดีพัฒนา สงบเกษ (2533) ได้ศึกษาผลของการกำกับตนเองต่อความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูง ปานกลาง และต่ำ ผลปรากฏว่านักเรียนกลุ่มทดลองทั้ง 3 กลุ่ม มีคะแนนความคาดหวังเกี่ยวกับความสามารถของตนเอง และคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม และจิตติมา รุณทอง (2537) ได้ศึกษาผลของการสอนตนเองต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง และผลสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกการสอนตนเอง มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกการสอนตนเอง

จากแนวคิดและผลงานวิจัยดังกล่าว จะเห็นได้ว่ายังไม่มียานวิจัยใดที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการรับรู้ในความสามารถของตนเองด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูสอนภาษาต่างประเทศ จึงต้องการ

ศึกษาว่าการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หรือไม่ การที่ผู้วิจัยสนใจศึกษานักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพราะนักเรียนในระดับชั้นนี้ผ่านประสบการณ์ และมีทักษะในการอ่านภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว อีกทั้งยังเริ่มก้าวเข้าสู่วัยของความเป็นผู้ใหญ่ เป็นช่วงระยะเวลาที่สามารถรับรู้ถึงความสามารถของตนเอง และสามารถคิดล่วงหน้าได้ว่าตนเองสามารถนำความรู้ที่ได้จากการเรียนการสอนไปใช้ประโยชน์ได้อย่างไรในชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังเป็นตัวอย่างประชากรในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ดี เนื่องจากการสำรวจพบว่า ในปัจจุบันนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายผ่านการสอบเทียบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของกรมการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) และลาออก ทำให้จำนวนนักเรียนที่เหลือลดลงเป็นจำนวนมากในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (สยามรัฐ, 18 พฤษภาคม 2537: 12) ผลการวิจัยจะได้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานการวิจัย

จากงานวิจัยของ โคโรธี เอ็ม บินเดอร์ และคณะ (Dorothy M. Binder and others, 1970: 364-379) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับตัวทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน งานวิจัยของ ดูแอน เอฟ เชลล์ และคณะ (Duane F. Shell and others, 1989:

91 - 100) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการอ่าน และงานวิจัยของ แฟรงค์ ปาจาเรส และ มากาเร็ต เจ จอห์นสัน (Frank Pajares and Magaret J. Johnson, 1994: 313 - 331) ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองทางด้านทักษะการเขียนของนักศึกษาครู มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทั่ว ๆ ไป มีความสัมพันธ์กับความคาดหวังในผลการเรียนทางการเขียนอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยไว้ดังนี้

1. การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร
2. ความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร
3. การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ และ ความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตในการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่
 - 2.1 ตัวแปรอิสระคือ
 - 2.1.1 การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ
 - 2.1.2 ความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน
 - 2.2 ตัวแปรตามคือ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึงการมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง โดยสามารถประเมินความสามารถของตนเองว่าจะกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้ดีในระดับใด ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองมีหลายด้าน และแต่ละด้านก็มีลักษณะแตกต่างกันไป ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน โดยวัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ ดูแอน เอฟ เชลล์ และ คณะ (Duane F. Shell and others, 1989: 91 - 100)

ความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึงความคิดที่มีต่อผลการเรียนภาษาอังกฤษว่าจะเป็นอย่างใดในชีวิตประจำวัน ซึ่งในการวิจัยนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาความคาดหวังในผลการเรียนภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่าน โดยวัดได้จากแบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามของ ดูแอน เอฟ เชลล์ และ คณะ (Duane F. Shell and others, 1989: 91 - 100)

ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ หมายถึงความสามารถในการเข้าใจความหมาย จับใจความสำคัญและรายละเอียดของข้อความที่อ่าน ความสามารถในการตีความหมายของคำศัพท์ที่ปรากฏในปริบท ความหมายของประโยคในโครงสร้างต่าง ๆ และความสัมพันธ์ของประโยค หรือข้อความที่ปรากฏในข้อความที่อ่าน และความสามารถในการสรุปความจากข้อความที่อ่าน และตีความหมายของเรื่องที่ไม่ปรากฏในข้อความที่อ่าน ซึ่งความสามารถเหล่านี้วัดได้จากคะแนนในการทำแบบสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารในการวางแผน เพื่อส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษด้านทักษะการอ่านให้มากยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางแก่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในการที่จะส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในความสามารถของตนเองให้มากยิ่งขึ้น และเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้ที่ศึกษา ค้นคว้าหรือทำการวิจัยต่อไป